

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Του κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

"Όλοι οι άνδρες στη γραμμή!"

Ο ΣΙΡΑΤΟΣ ΠΕΙΘΑΡΧΕΙ!...

"Όλοι οι άνδρες στη γραμμή!"
"Ό λογιάς Έξαρθε θεού α! Αποτήρα διαταγή του σώματος, παράγγινε να κηδόνται το δημόσιον πλοΐτον..."

"Ό δόξαλος του χωριού, που έτυχε, να είναι «παρών», οάρ ήθελε ή διαταγή γιατί είχε και τα τηλεφώνια και τα ταχυδρομεία της προηγούμενης, το έξηρθε..."

"Ο δόξαλος του χωριού το έξηρθε."

τροχέραιος. 'Αλλά ουκίλι μοναχό στην έπαρεια.

"Έβαλε λοιπόν δια τα «Σουλάπια» στη γραμμή κι' άρχισε:
- Τό Κράτος μας, οσοε παιδιά, εινε φτωχό. Άν έξει να μιά θούρη!
Και πός τα οικονομία κι' αυτό, ειναι θεός τό ζούει! - Εινε οάρ τη μάνα τη φτωχιά, που δέν έξει να τίποι τα παιδιά της. Τ' άκοις εόν Τσαλαμαλιά, που σοφους την καλοτά σου σό δόμο; Και σό μοροε Καραλαπι, που πονηρικός τις καραζάξες; Ο'σορομ'α, βοέ παιδιά! Προουονη κι' οικονομία. Πίνα παράβους εινε προουονσία κατά της πατρίδος! Οικονομία σόφ και προουονη σόφ σοφ, σόν ήμιασού! Αυτό θά πη «κηδόνται το δημόσιον πλοΐτον» που λέει ή διαταγή."

Τ' άκοις εόν Σαυαντισιά, που θέλες μιά νομομάνια στην καθροιά σου; Κοινοτείεις να καταβουονθόεις το δημόσιον!

- Αφοδ πεινών, κίνο λουζία!
- Να σφίξεις το ζωνάρι ο! αυτό θα πη στυατιώτης! Αυτό θά πη καθήζον! Άποϊ σήμεια, λοιπό, σό κάθε άνδρας, θά κρώμ μιά κοουμάνια κάθε τοξίς μέρις! Κι' άν εινε και «Ίθνικός εφ'ιστήης» κάθε τέσοις!...

- Κι' άμα πεινίμε κίνο Λουζία τι θά τοίμε;
- Βασιλίδια!... "Ετσι θά «ξερηγιτή» σουμ την πατρίδα!». "Επειτα ό ήμιασού. Προουονη κι' οικονομία! Άν εινε π.χ. άνάγκη εδδ άπάνου σό βουνά, να φθεισόνται σό θύσαρους!... Να τόνν βράλλετε και να τόνν βράλλετε σόις σάκους! Και δέν εινε άνάγκη να φρονάτε τσοουονα σό βουνά!
- Τι να τα κίνουμ κίνο λουζία;
- Θεοατέ τα ύπο μύλλης! Εινε κατάσταις τσοουονχόν αυή βοέ Λαουονάπη; Πόου καιρό τó έξεις βοέ;

- Τοξίς μέρις, κίνο λουζία!
- Και τάραρες βοέ Λαουονάπη! εόν θά κατασοτέεις την πατρίδα!
- Μά εδδ άπάνου που προΐζουμ άπολασμα!
- Και τι μ' αυτό βοέ Λαουονάπη! Βοέ σό ειναι κατασοτορή καιμύε! "Εσθ θά τ' άραρ'οις το δημόσιον!
- Μά τ'... Να μη πωρατάον, κίνο λουζία;
- Βρε ή πωρατά το φοροδε το πωτο αυτό ώς που πέθανε, και σό το χάλιας, βοέ Λαουονάπη, σό τοξίς μέρις!...

***

"Ενείη τη στιγμή, ένα παιδί, ένα δισκοαλίδι, ήθελε τρέζοντα και λαμπακίνο από το σχολείο."

- Μιά έπερσοια διαταγή, ήθελε, μού ειναι ό δόξαλος, τηλεφωνικός και μού τη έδοσε να τρέξω και να σός την φέμο. Κάμ; φτερά, μού εινε, εινε «έπερσοια παιδί»."

"Ο λογιάς άνοιξε και διάβασε:
'Ε λ ή θ έ μ ε θ ν μ ο ν π ε ρ ο ι λ έ ρ χ ω ν γ ά φ ά ς. Αναγέγρατε λήρη προΐσις και εκτέλειον."

"Ο λογιάς κόνταξε και ξανακόνταξε το τηλεφώνημα."

Τα γράμματα ήσαν καθροιά και ξάστροια, μετρία σάρ κοινιά."

"Εινε μούθ' ήμ ον κίνο λυχνον άγάς κ. τ. λ.»

- Τό κόνταξε πάλι από δω, τό κόνταξε από κεί, τό γρόμισε, τό διάβασε και τό ξαναδιάβασε, μέσα τον μεγαλοφρόνως."

Γίωσε ούτο και κατηγορηματικό!

Γίωσε τότε σοφάως και άσπληρός σόις άνδρας."

- Προουονη σόφ! "Ιπ' όνις ζουρο, σέ ζαράγια! Προουονη!... Οί άνδρες παροεταχθίον."

"Ο λογιάς γρόμισε οργισμένος σόνν ποτόν στυατιώτη, δεξιά."

- Φάτο το δ λυχνάσ ζαγό τοδ κιοατά!

"Ο στυατιώτης δέν κατάλαβε!

- Φάει το δ λυχνάσ ούγέ σοδ λέω! Άν άσοδς; Κι' έδιγρε τοίς κομημονίος σόνν τοίχο λυχνονς."

- Άν μποροδ κίνο λουζία να το φάον το δέμον..."

- Φάτον άν θες, μι τό καιό, ζαγό!... Φόναξε θυμωμένος ό λογιάς. "Αοιρας έπαρσοίας... βοέ! Παουονη, και' άνοιτέρον!... Θά πός Στυατοδικέον!"

- Άν μποροδ, κίνο λουζία, γιατί εινε από τενεξέ. Να γάον το δ φτηλίη!

- Φάει το δ φτηλίη, κάνε!

Πειθαρχικό οί άνδρες εκτέλειον την διαταγή. Σάν τελέοσε ή φασοία, πέρασ και το λογία ό θυμός."

Οί άνδρες, σόνν τόν ειδαν ήγορο, τόν προιτογροΐσαν:

- Μά τι σοδ ήθελε, κίνο λουζία;

- "Γερσοια διαταγή! Να τό τηλεφώνημα. Διαβάσοτε."

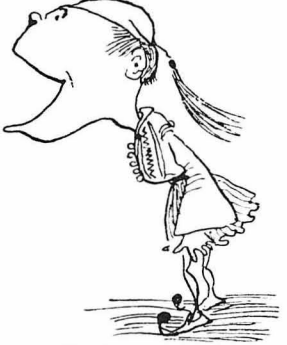
Και σγά-οιρά, τοίζοντας τη κάθε λέξη, διάβασε:

"Ε λ ή θ έ μ ε θ ν μ ο ν π ε ρ ο ι λ έ ρ χ ω ν γ ά φ ά ς!..."

- Να φάμε λυχνονς! Νέες οικονομίες φάινεται, πός έφάμοος τό Κράτος!...

Κι' έπειτα πής ένα χαρτί κι' έγραψε άπάνου σό γόατο την άπάντηση, την άναφορά του:

"Ευδπειθώς άναφερο λήην και εκτέλειον διαταγής. Διαταγή εδδθη με θυμόν. "Απαντες οί άνδρες, μη δυνάμενοι να φάνε τον λυχνον, διού ήσαν από τενεξέ, έγραφαν τό φτηλίη!...".

Πεινών κίνο λουζία!"

- Φάτο, μοροέ, σοδ λέω!"

Σταμ. Σταμ.